

РЕШЕНИЕ

№ от 29.10.2009 г., В. Търново

В ИМЕТО НА НАРОДА

Великотърновски районен съд

Осми състав

На 21.10.2009 г.

В публичното заседание в следния състав: **Районен съдия: М.П.**

Секретар: Д. Г.

Като разгледа докладваното от съдията

Гражданско дело № 2785 по описа за 2009 г.

Ищецът твърди в исковата си молба, че със Заповед № 11/15.06.2009 г. на Управителя на “****” ЕООД, на основание чл. 325, т. 1 КТ е прекратено трудовото му правоотношение, считано от 16.06.2009 г. Счита, че уволнението му е незаконосъобразно, тъй като не е подавал молба за прекратяване на трудовото правоотношение, няма текстово изписване на основанията за прекратяване на трудовия договор. Моли съда да постанови решение, с което да признае уволнението за незаконно, да отмени заповедта на ответника, да го възстанови на работа на заеманата длъжност, както и да бъде осъден ответника да му заплати обезщетение по чл. 225 КТ в размер на 3180 лв. за 6 месечен период, за времето, през което е останал без работа, считано от 16.06.2009 г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на исковата молба до окончателното изплащане. Претендира разноски.

Ответникът признава иска, като оспорва единствено размера на обезщетението по чл. 225 КТ.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено следното:

Страните са били в трудово правоотношение, видно от приложените писмени доказателства /трудова договор, извлечение от трудова книжка/, като ищецът е заемал длъжност “стругар”. Със Заповед № 11/15.06.2009 г. е прекратено трудовото му правоотношение на основание чл. 325, т. 1 КТ, по взаимно съгласие, считано от 16.06.2009 г.

При тази фактическа обстановка съдът мотивира следните правни изводи: Между страните е възникнало трудово правоотношение, прекратено с процесната заповед. Нейната незаконосъобразност се оспорва в смисъл, че няма изразено съгласие от ищеца за прекратяване на трудовия договор.

Основанието за прекратяване на трудовия договор, посочено в него, е чл. 325, т. 1 КТ – взаимно съгласие на страните по него. Съдържанието на разглежданото основание включва два елемента – предложение и приемане на предложението,

кумулятивното наличие на които довежда до прекратяване на трудовия договор. Предложението представлява волеизявление, покана, която едната страна отправя до другата за прекратяване на трудовия договор. Волеизявлението трябва да е направено свободно и доброволно, като ясно и недвусмислено да съдържа предложение за прекратяване на трудовия договор. Единственото изискване, което законодателят поставя е изискването за форма като условие за действителност на направеното волеизявление /чл. 325, т. 1 КТ/. След отправяне на предложението, страната, до която то е адресирано, е длъжна да вземе отношение по него. Приемане на предложението би имало с насрещно волеизявление от адресата на предложението, който изразява съгласие с предложението. То трябва да е ясно и недвусмислено, да е безусловно и да съвпада напълно с предложението. В конкретния случай се установи, че ищецът не е давал под никаква форма писменото си съгласие за прекратяване на трудовия договор по този ред. Липсата на съгласие опорочава прекратяването на трудовия договор и порокът на това прекратяване е толкова съществен, че води до незаконосъобразност в уволнението.

Като основателен и доказан следва да бъде уважен и обективно съединеният иск за възстановяване на работа на заеманата длъжност в двуседмичен срок от получаване на съобщението за възстановяване съгласно чл. 345, ал. 1 КТ.

Предявен е иск за заплащане на обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ за периода след 16.06.2009 г., за шест месеца, за времето, през което ищецът е останал без работа поради уволнението. Този иск е осъдителен, като тежестта на доказване по него е възложена на ищеца - той следва да докаже оставането си без работа, претърпените вреди и техния размер. Видно от представените трудова книжка и писмо № 18595/07.10.2009 г. на ТД на НАП В. Търново, след уволнението ищецът не е започнал работа. Искът за заплащане на обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ е основателен и доказан, за периода от уволнението – 16.06.2009 г. до датата на приключване на устните състезания – 21.10.2009 г. Брутното трудово възнаграждение месечно, определено по реда на чл. 228 КТ и чл. 19 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, приета с ПМС № 4 от 17.01.2007 г., обн. ДВ бр. 9/2007 г. възлиза на 571,34 лв., с оглед на приложените ведомости за работна заплата. Пресметнатото аритметически размера на дължимото обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ за периода 16.06.2009 – 21.10.2009 г. е 2405,64 лв., която сума е без приспадане на дължимите удържки. До този размер искът следва да се уважи, като за разликата до 3180 лв., доколкото няма искане за намаляване на размера, като неоснователен и недоказан следва да се отхвърли. Настоящият състав не споделя становището на процесуалния представител на ответника, че размерът на обезщетението по чл. 225 КТ следва да се определи на база договорената работна заплата в трудовия договор, тъй като видно от приложените по делото доказателства, считано от м. 01.2009 г. работодателят едностранно е повишил трудовото възнаграждение на работника, съгласно чл. 118, ал. 3 КТ /което основание е вписано и в приложеното допълнително споразумение/. Тази норма е единственото изключение от правилото, че всяко изменение на трудовото правоотношение следва да се извършва писмено, съгласно чл. 119 КТ и само след постигане на двустранно съгласие на страните по него – чл. 118, ал. 1 КТ. Работодателят е упражнил това свое право, като е обективирал волеизявлението си в допълнителното споразумение, в трудовата книжка на ищеца и въз основа на него е изплащал увеличената работна заплата на работника.

При този изход на делото на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати направените от ищеца разноски в размер на 220,51 лв., съразмерно с уважената част от исковите и ДТ в полза на ВТРС в размер на 196,22 лв., която касае и трите обективно съединени иска. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът е длъжен да заплати на ответника направените разноски съразмерно с отхвърлената част от исковите в размер на 12,18 лв.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ПРИЗНАВА УВОЛНЕНИЕТО НА С.С.И.,*, 149, с ЕГН *****,***, 2, А, адв. С.С. ЗА НЕЗАКОННО И ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД № 11/15.06.2009 г. на Управителя на “****” ЕООД, гр. В. Търново, с която е прекратен трудовия договор на основание чл. 325, т. 1 КТ, КАТО НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНА.**

ВЪЗСТАНОВЯВА С.С.И. на заеманата от него длъжност “стругар” в “****” ЕООД, която длъжност следва да се заеме в 14 дневен срок от получаване на съобщението.

ОСЪЖДА “**” ЕООД**, със седалище и адрес на управление гр. -----, представлявано от ***** , ЕИК ***** да заплати на **С.С.И.,***, 149, с ЕГН ******* сумата **2405,64 /две хиляди четиристотин и пет лева и 64 ст./ лева**, представляваща обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ за периода 16.06.2009 г. – 21.10.2009 г., която сума е без приспаднати удържки, ведно със законната лихва за забава върху тази сума, считано от датата на исковата молба – 10.08.2009 г. до датата на окончателното изплащане на сумата, както и **сумата 220,51 /двеста и двадесет лева и 51 ст./ лева**, представляваща направени разноски, съразмерно с уважената част от исковите, като **ОТХВЪРЛЯ** предявеният иск за заплащане на обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ за разликата до 3180 лв., като неоснователен.

ОСЪЖДА “**” ЕООД**, със седалище и адрес на управление гр. В. Търново, ул. Драган Цончев, 14, В, ап. 1, представлявано от **** * , ЕИК ***** да заплати в полза на ВТРС държавна такса в размер на **196,22 /сто деветдесет и шест лева и 22 ст./ лева**.

ОСЪЖДА С.С.И.,*, 149, с ЕГН ******* да заплати на **“****” ЕООД**, със седалище и адрес на управление ***** , представлявано от *** ** * , ЕИК ***** сумата **12,18 /дванадесет лева и 18 ст./ лева**, представляваща направени разноски съразмерно с отхвърлената част от исковите.

Решението подлежи на обжалване пред ВТОС в двуседмичен срок от датата, в която съдът е определил, че ще обяви решението си – 04.11.2009 г.

Районен съдия: